

החומרים באים מחסון

המישטרה אל אתר

הבנייה של הקצין

הבנייה - והמישטרה

תקרה ניצד

מ שאיות ממזרח ירושלים עשו דרכן מאתר הבנייה של המטה הארצי של המישטרה. בשייח' ג'ראח, אל עבר הגיבעה הצרפתית הסמוכה. הקבלנים הירושלמיים, שהיו רעבים באותה תקופה - סוף שנות השישים, עת התחולל שיגשוג הבנייה הגדול בירושלים - לכל חומר בנייה, לא יכלו שלא לקנא בבעליו של האוצר שנמצא במשאיות אלה: שלוש טונות של ברזל לבנייה.

אילו הבינו הקבלנים מה עושה אוצר זה במשאיות, אולי לא היו יודעים במי לקנא. הברזל היה שייך לממשלת ישראל. ליתר דיוק למישטרת ישראל, ונועד לבניית

במדינה

(המשך מעמוד 33)

פסור שמואל אביצור, ראש מכון אבשלום לידעת הארץ באוניברסיטת תל-אביב, ביקר אף הוא באתר-החפירות וקבע את האבחנה הסופית. המיתקן, לדבריו, הוא היחיד מסוגו שנחשף עד כה בארץ. הוא שימש להכנת צבע ולצביעת אריגים. כאן שר נשאל אם לא ייתכן כי גם בהמשך הגיבעה, במקום שבו נמצאים בתי-מגורים מימי ראשיתה של רחובות, מצויים אתרי

האתר הביזנטי ברחובות הוותיקים הרימו כונית

עתיקות נוספים, השיב כי המיתקן כולו נחשף, ואין להניח שנמצאים עוד מיבנים כאלה בסביבה.

הקבלנים שעסקו בהקמת הבית המשותף, היו מרוצים למדי. את הבניין, שבהקמתו הוחל, יוכלו לסיים ואף יעלו את מחירי הדירות. וכי איזה בית משותף אחר יכול להציע לדייריו מראה של אתר היסטורי מבعد החלונות חדרי-השינה שלהם?

ראש-עיריית רחובות, שמואל רכטמן, מבקש לשמר את האתר ולהפכו חלק מה מוזיאון העירוני שיוקם - אם יוקם - פעם ברחובות. סוף-סוף יש מה לראות ברחובות, נוסף למכון וייצמן.

דרכי אדם

אמא יש רק אחת

כשנתקבחה הנערה כניצבת

במערכון המוסרט, התלוננה

אמה במישטרה כי חטפו

את בתה

מכונית המיניבוס נכנסה אל שטח אתר-הצילומים בעיר-המערבונים שליד כפר-סבא, שם מצולם בימים אלה המערכון אקדח האלוהים. מתוך המיניבוס ירדה אשה כיבדת משקל, שנראתה כמו נלקחה היישר מתוך אחד מסרטיו של הבמאי האיטלקי פדריקו פליני.

כמעט מייד פרצה בצעקות: "איפה הבת שלי? חטפו לי את הבת שלי!" לפתע זיהתה את בתה, נערה יפהפייה, שהיתה לבושה בתלבושת הסרט. היא מיהרה אליה, לפתח את שערותיה והחלה מושכת בהן בכוח. כשהיא צועקת: "זוונה! אני אלמד אותך מה זה ללכת מהבית בלי לבקש רשות! אני אראה לך! אני אכה אותך מכות-רצח!"

"חוטף-יידים!" הנערה לא משה ממקומה, ולא ניסתה כלל להיחלץ מידיה של האם התוקפנית. היא רק עצמה את עיניה בחווקה כאילו התביישה מפני אנשי הצוות שהקיפו את השתיים והתבוננו במחזה בסקרנות בלתי-מסותרת. היחיד שהתאושש וניגש לעזרתה של הילדה היה פיץ' בן-יצור, עוזר-הבמאי השני והאחראי על הניצבים, שבתוקף תפקידו זה היה אחראי גם על הילדה, ששימשה כניצבת

(המשך בעמוד 36)

גֶּפֶק טָבֵק
אמבולט-אמבולט
לגברים בלבד!
לגברים, כמו
שנשים אוהבות...

התובע

המלונאי ממזרח ירושלים אליאס חנא טל-פיטי גילה, בחביעה שהניש נגד קצין המישטרה הבכירה תת-ניצב בנימין פרנק, שורה של מעשים בלתי-חוקיים שאותם עשה לדבריו פרנק, וביניהם ביזיון מישפט, משיכת המחאה שלא כוונה, העסקת שוטרים בעבודה פרטית ומשל לכל, שיי מוש בחומרי-בנייה השייכים למישטרה לבניית הווילה הפרטית שלו.

המטה-הארצי החדש. אולם הוא נלקח על-ידי אחד הקצינים הבכירים במטה הארצי, תת-ניצב (מקביל לתת-אלוף בצה"ל) בנימין פרנק למיגרש בניבעה הר צרפתית, שם הקים לו פרנק באותה עת וילה מפוארת.

למרות שפרנק שימש כקצין בכיר ביותר במישטרה, היה מי שדאג להלשין על שלקח את שלוש טונות הברזל. למישטרה

מאחורי

מרסל זוהר

לא נותרה ברירה. מונתה ועדת-חקירה שתפקידה היה לחקור בפרשה. בראש ועדת-החקירה הועמד קצין בדרגת תת-ניצב, עזרא אידלוביץ. למרות שהוועדה הגיעה למסקנה, כי פרנק לא גנב ולא מעל ברכוש הממשלתי, היו מסקנותיה חמורות ביותר לגבי נוהלים שונים לגבי שמירה על רכוש הציבור, דווקא בביתו של מי שאמור לשמור על המוסר: המישטרה.

לוועדה התברר כי פרנק לקח שלוש טונות ברזל בהשאלה מהמישטרה, כדי לבנות את הווילה שלו, ואף דאג לקבל אישור מוקדם לכך ממי שעמד בראש מחלקת-בינוי-נוכסים של המישטרה.

השבוע בהגרלת כדור הזהב של חפעל הפיס

פרס ראשון 500,000 ל"י

פרס כדור הזהב 300,000 ל"י

פרס ראשון עשוי להצטבר ל: 800,000 ל"י

ביום ה' אחרי מבט לחדשות בטלוויזיה, תוצאות ההגרלה